

BIBLIOTEKA
SHTETIT

814-7
PSO

ne në
folur për kë
pa përmendur mja
reguesin. Ky e
të cilin i pelqen sh
mjalti. Ai i zbul
mirë foletë e tjet
nuk u srohet do
ë mësuar vendit ku ka mjaltë, ai shkon
njeriun. Shpeshohet rreth tij dhe ciron shun
Ai mëson me këmbëngulje që njeriu të v
që njeriu të bëjë shtar po
l me për të fluturon dhe cicer
etëve jo sh
thet për t'u
jek njeriu a
Ku njeriu
zogu thot
nend flutu
cinë tij s
tole to

Kolec Pepa

MOZAIK
HUMORISTIK

KOLEÇ PEPA, ka lindur në qytetin e Shkodrës në vitin 1936. Ka mbaruar Institutin e Lartë Pedagogjik dhe sot punon si arësimitar në rrethën e Shkodrës.

Prej vitesh ka botuar në gazetat tona të shtypit, si në «Dosteni» dhe «Sporti» shkrime humoristike.

Sot del para lexuesit me vëllimin e tij të parë «Mozaik humoristik».

814-7
P50

KOLEC PEPA

MOZAIK

Humoristik

20618

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

RRAPUSHI PËRGJEGJET

Jo vetëm me shkresë, por edhe me anë të shtypit lokal u lajmërua se në shkollën ku është drejtor Latif Tuli, megjithëse zonë malore, u hap këtë vit shkolla e mbrëmjes. Këtë lajm e vlerësuan jo vetëm të interesuarit, duke filluar nga banorët e fshatit, por edhe kolegët e Latifit dhe miqtë e tij.

— I lumtë Latif Tuli! — tha Zeneli, shok i tij, punonjës në ndërmarrjen e ujërave.

— Përgëzime! — thanë edhe arësimtarët e fshatrave fqinjë.

— Kjo inisiativë duhet të na vejë në lëvizje të gjithë ne, kolegët e Latifit.

«Tri herë në javë do të vazhdojmë mësimet» fliste me vete Latifi, kur hyri në këshillin pedagogjik të merzte regjistrin e notave. «Çdo ditë tri apo katër orë mësim. Mendoni pastaj se sa orë suplementare do të grumbullohen deri në fund të vitit shkollor... Apo nuk meren të gjithë lekët së bashku në kohën më të përshtatshme. Këtu duket açik leverdia. Le pastaj lëvdatat dhe përgëzimet që nuk do të më ndahen në çdo mbledhje apo seminar që mund të organizohet.»

... Ishin ditët e fundit të shtatorit e Latifi, pasi furnizoi me frymë kamerdaret e «robustës», i vuri kyçin derës kryesore të shkollës dhe po bëhej gati të nisej për qytet, kur në rrugën gjarpërore të fshatit dalloj një gaz që po i afrohej shkollës. Me shpejtësinë e një akrobati, e plandosi biçikletën në një qoshe, dhe, sa çel e mbylll sytë, hapi derën e shkollës.

Nga maqina zbriti një mesoburrë me çantë nën sqetull dhe më një çadër të mbështetur në njërin krah.

— Nuk e dija fshatin, por ata të rrethit më drejtuan. E kështu me të pyetur... Më pëlqeu inisiativa që kishit marrë dhe kjo më solli ta shoh në praktikë.

Latifi porsa ndëgjoi fjalën «inisiativë», u kujtua dhe foli:

— Po, po, si urdhëron, e hapëm... Kjo ishte edhe dëshira e tyre. Ju them të drejtën, ky është fshat arësimgdashës dhe për këtë s'ke si qëndron indiferent.

— Sonte besoj... e mërkurë?

— Po, si urdhëron, e mërkurë tërë ditën. Nga ora katër e fillojmë mësimin. Kështu që...

«— Po ky ç'do?!» — fliste me vete Latifi... — «Ne kemi detyrë ta hapim... Sa për frekuentim nuk përgjigjemi! Pse, more, do të shkojmë shtëpi më shtëpi t'i mbledhim?! Jo, i dashur, s'kemi kohë të tepërt. Le tani që edhe jam fejuar, jo në xhiro, jo në film apo në ndonjë shfaqje.»

I porsaardhuri ndezi cigaren dhe hyri në korridorin e shkollës të njihej me agjitacionin figurativ, në pritje që të fillonte ora e mësimit. Kjo u bë shkas për mësuesin të manovronte. Nga larg dalloj Brahon, karrocierin e kooperativës bujqësore dhe i bëri zë.

Ja parashtroi situatën ashtu siç ishte dhe i ngarkoi detyrën.

— Shoku mësues? Kështu grumbull, apo...

— Jo, jo cilindo që të hasësh.

— Pa dallim moshe?

— O-huu!.. Hajt së po bëhet vonë, po bie ora 4. S'ka rëndësi moshë.

— Po grave dhe vajzave duhet t'u bëj zë?..

— Aq më mirë...

Pastaj mori zilen e cjapit të Colit dhe e vërviti disa herë me ndërprerje.

Një grumbull fshatarësh gjithfarë moshash dhe seksesh ia bëhën te dera e shkollës dhe të habitur nga kjo e papritur shikonin njëri-tjetrin, sikur donin të gjenin shkakun e kësaj mbledhje. Mësuesi shikonte me vëmendje herë të deleguarin herë grumbullin e fshatarëve dhe, me lëvizje nga lart poshtë të kokës, i shoqëronte me buzëqeshje të lehtë dhe të ëmbël.

I deleguari shikonte me kërshëri atë grumbull fshatarësh. Ajo që e çuditi dhe e gëzoi, ishte masiviteti. Të vijë në klasën e pestë një pesëdhjetëvjeçar nuk është gjë e vogël... (Me këtë kishte parasysh një burrë të plakur me një palë mustaqe që i vareshin vesh më vesh dhe që kishte zenë vend andej nga fundi i rreshtit).

— Hajde për dy, në vendet tuaja! — foli mësuesi duke ruajtur gjakftohtësinë.

Rrapushi (kështu quhej «nxënësi me mustaqe») përdrodi dy anët e mustaqes dhe, porsa arriti pranë të deleguarit, përkuli trupin duke e përshëndetur me përzemërsi dhe u nis në drejtim të klasës.

— Në cilën klasë vazhdoni ju? — pyeti inspektori..

— Urdhëroni?!

— Cilën klasë vazhdoni sivjet, apo keni filluar sefte?..

Fshatari për një çast e humbi, se nuk dinte ç't'i përgjegjej porse, kur pa se inspektori po buzëqeshte, e mori veten, dhe, për të dalë nga situata foli:

— Në cilën të duash, mor ta marrsha! Po sot kam ardh për mbledhje! dhe në cilëndo klasë njësoj asht për mue.

PULA E SADIKUT DHE THATËSIRA

— He, çfarë na thua?..

— Si të të them, shoqja kryetare, shpresojmë dhe kurr gjë tjetër — dhe sytë i drejtoi larg në horizontin e pafund, ku dukej një re kuqaloshë.

— Duhet pa tjetër të gjendet rrugëdalja — foli e vrejtur kryetarja e kooperativës, duke vlerësuar situatën.

— E gjeta, shoqja kryetare! Jam i bindur se brenda dy a tri ditëve duhet të kemi shi.

— Flet me hamendje, apo?!

— Jo, shoqja kryetare, me baza, dhe për këtë kam edhe fakte. Gruaja ime vuan nga përdhesi (kështu e quante reumatizmin) mirëpo, nuk di a më kupton, qysh mbrëmë s'është në terezi.

Kryetarja bëri buzën në gaz nga arësyetimi naiv i Tanushit, brigadierit të perimeve.

— U-ha! Të jetosh me shpresë, do të thotë të kapitullosh. Duhet gjetur rrugëdalje. Ne duhet të veprimë me goditje të përqëndruar!

— Ne, apo ato?! — iu përgjegj Tanushi dhe, me shprehjen «ato», kishte parasysh retë puplore që po përakalonin para tyre.

— Dita e diel, duhet shpallur ditë aksioni për ujitjen e bimëve bujqësore. Për këtë duhet të ftojmë dhe punonjësit e ndërmarrjes që na ka në patronazh dhe të gjithë së bashku të mposhtim situatën e krijuar nga thatësira.

— Ide gjeniale!.. Të lumtë, shoqja kryetare!

— Merri në telefon, 12-52 e kanë numrin dhe pastaj, sikur u çlirua nga diçka që i kishte zënë frymën, u ul në karrigen prej rrogozi.

— He, moj shoqe? Nuk përgjegjet!.. Po tani?

— Lajmëro korrierin, t'i dalim punës përpara. Vepro dhe mos prit urdhëra! O Nasuf!... Merre ku ta marrësh... Ku mbillet s'korret. E gjeta! Sadiku, edhe i papërtueshëm, edhe pelivan djalë. E kam timin. Me këtë rrugë më çon edhe radion për ta rregulluar në qytet.

...Sadiku, pasi mori instruksionet e rastit, u nis të nesërmen për në qytet. Si gjithëherë, i shtyrë nga «forca e zakonit», mori me vete një shportë me vezë dhe një pulë pikaloshë. U sorollat tërë ditën pazarit dhe, kur filloi të errej, iu kujtua misioni urgjent që i kishin ngarkuar, por nata tashmë kishte rënë dhe llambat e neonit shndrisnin nëpër qytet. Zarfi, me letrën urgjente, i zhubrosur në fundin e shportës, i kishte mbetur në dorë si dopio-gjashta.

«Po tani si i bëhet?» Dhe, ndërsa fliste me vete, klientja e fundit i doli parasysh.

— Moj shoqe, a e shikon? — dhe, duke i treguar fundin e shportës, vazhdoi: — Të gjitha i shita. Eh, çfarë vezësh se! Ama pulë është edhe kjo që i bën! — Nga strajca nxori kokën e pikaloshes. — U bë vonë, se do ta kisha kripur. S'e di a më kupton?.. 21 lekë fundi i pazarit. I pafsh hajrin, se kam edhe

një letër urgjente e kam frikë se po më mbyllen zyrrat. S'e di a më kupton?

Këtë fjalën e fundit e kishte pronë të tijën dhe e fuste vend e pa vend si levë bisede.

— Po ju kuptoj shumë mirë, more shok — foli gruaja — po zyrrat janë mbyllur me kohë. Kujt do t'ja çosh?..

— Vangjel Kronit!

— Drejtorit të ndërmarrjes, apo është tjetër?

— Pikës i ke rënë, nuk di a më kupton, dora vetë. Kemi lidhur krushqi, desha të thosha se ka në patronazh kooperativën tonë.

— Banojmë së bashku me një hyrje në pallat — shtoi gruaja.

Ta marrsha... deshi të thoshte, po sikur iu duk pa vend prandaj tha:

— Të lutem shumë, dorëzoja këtë letër. Të tjerat i ka të shkruara brenda. Urdhëro pulën për 20 lekë, se e ke hallall, se u tregove shpëtimtarja e situatës.

— Sot është vonë, por po ia çoj nesër në mëngjez.

— Kur të duash — iu përgjegj Sadiku. — Vetëm s'di a më kupton, është letër urgjente.

...Dita e diel nuk zbardhi si ditët e tjera në kooperativë. Qindra vullnetarë të pajisur me gjyma, kusia, kova, e me enë të tjera uji, e thyen monotoninë e fshatit.

Tanushi ishte në mes të sheshit dhe jepte këshilla. Ndërsa maqinat parakalonin para tij, ai mburrej për organizimin e këtij aksioni, duke «harruar» ta ndante hisen e «lavdisë» me kryetaren e kooperativës.

— A ju thashë, shoqja kryetare, se Sadikun e kam mëqikun e brigadës.